

Om The Newfoundland Regiment under Første Verdenskrig, Del 1

Indledning

Newfoundland blev i 1949 en del af Canada, og var indtil da en engelsk koloni [1](#)). Øens befolkning bestod af ca. 250.000 indbyggere.

Op gennem historien eksisterede der forskellige militære enheder på øen, men den sidste engelske soldat havde forladt øen i 1870. Ved Første Verdenskrigs begyndelse var der kun nogle kadetkorps samt en afdeling af Royal Naval Reserve, men ingen militær organisation af nogen slags, som kunne understøtte oprettelsen af den kampstyrke på indledningsvist 500 mand - 1st Newfoundland Regiment - som koloniens regering stillede til rådighed for den engelske hær.

Med Newfoundlands geografiske placering på den canadiske østkyst [2](#)) betragtede mange i samtiden bataljonen som en canadisk enhed, for hvilket de gode newfoundlandere dog meget betakkede sig - de var et engelsk regiment! Som sådan falder det dog helt uden for periodens normale opdeling i *Regular Army*, *Territorial Army* og *New Army*, hvorfor mange værker om den engelske hær under Første Verdenskrig ikke nævner regimentet.

Efter sammenslutningen med Canada, hvor Newfoundland blev landets tiende provins, (gen)oprettes The Royal Newfoundland Regiment som en del af den canadiske hærs reserveenheder (*Militia*); denne status er bevaret i dag.

1st Newfoundland Regiment

*Regimentsmærke fra
Newfoundland Regiment, 1914-1919.
Fra Kilde 2.*

Historisk resume

August 1914

1st Newfoundland Regiment oprettes i Newfoundland.

Januar 1915

2nd (Reserve) Battalion oprettes i England.

September 1915

1st Newfoundland Regiment bliver en del af 29th Division.

Januar 1918

Navnet ændres til Royal Newfoundland Regiment.

April 1918

1st Battalion overføres til GHQ Troops.

September 1918

1st Battalion overføres til 9th (Scottish) Division.

August 1919

Royal Newfoundland Regiment nedlægges.

Oktober 1949

Royal Newfoundland Regiment (Canadian Army) oprettes.

Dyret i regimentsmærket er Newfoundland's nationale dyr - et nordamerikansk rensdyr (*caribou*).

I mangel af en militær organisation på øen stiftede driftige borgere The Newfoundland Patriotic Association, som tilvejebragte de for oprettelse og udrustning nødvendige midler, en rolle organisationen vedblev at have indtil 1917.. Der blev nu udvekslet telegrammer med den engelske regering, og adspurgt om, hvor mange mænd, man regnede med at kunne stille, svarede guvernøren 8. august 1914, at "han antog at der kunne hverves 500 mand i løbet af en måned".

Newfoundland Regiment.

Kort nr. 14 i serien Colonial & Indian Army Badges,
John Player & Sons, 1917.

Teksten på bagsiden af kortet lyder således:

The badge of the 1st Newfoundland Regiment ("The White Indians"). Formed in August 1914, this regiment was originally 500 strong, and is now recruited up to 3.000. It was one of the regiments of the "Incomparable 29th Division" at Gallipoli and has also seen service in Egypt. It landed in France, March 1916, and distinguished itself in the Big Push early in the following July. It has lost heavily and gained many honours.

Tilnavnet *The White Indians* ses ikke omtalt i andre kilder om regimentet; normalt bruges tilnavnet *The Blue Puttees* (de blå viklers) til minde om de første 500 mand.

Tilstrømningen af rekrutter blev endda større end forventet - den 21. august 1914 havde 800 mand meldt sig - men det stod straks værre til med uniformer, udrustning og våben.

Uniformerne blev fremstillet lokalt, men beholdningerne af hjemmævvet khakifarvet stof rakte ikke til fremstilling af viklers. Disse blev derfor fremstillet af mørkeblåt stof, en farve der dog var ikke var ualmindelig for viklers blandt engelske kolonitropper. Der blev også bestilt 500 Ross geværer [3](#)) i Canada (den canadiske hærs standardgevær inden krigen), men de nåede først frem dagen efter, at bataljonen havde forladt Newfoundland, hvorfor de måtte eftersendes.

Den 4. oktober afsejlede de første 500 mand fra Newfoundland ombord på fragtskibet S.S. Florizel, som sluttede sig til den konvoj, som befordrede det første canadiske troppekontingent til England; her vakte newfoundlandernes "hjemmelavede" uniformer nogen opsigt. Af frygt for at blive slået sammen med en canadisk bataljon [17th Battalion (Nova Scotia Highlanders), Canadian Expeditionary Force], gjorde man sig store anstrengelser for at bevare en selvstændig identitet, og soldaterne i det første kontingent betegnede sig dog siden stolt som *The blue puttees*.

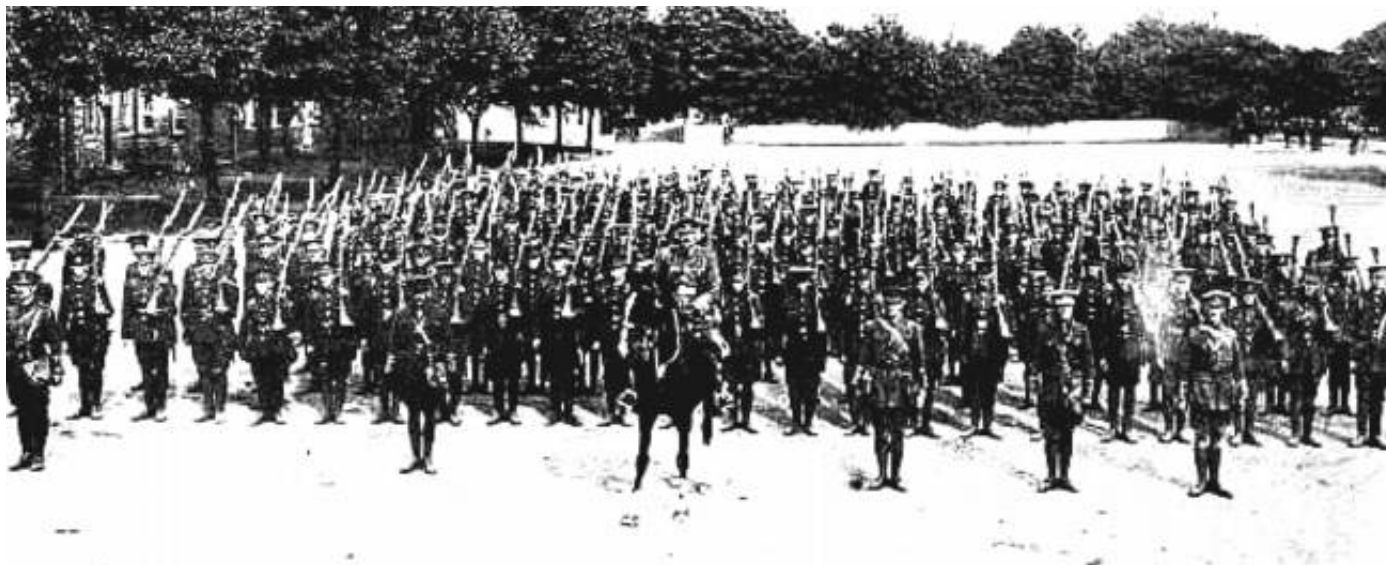
I december 1914 sendes bataljonen til Stobs Camp (sydvest for Edinburgh), hvor uddannelsen tager fat for alvor.

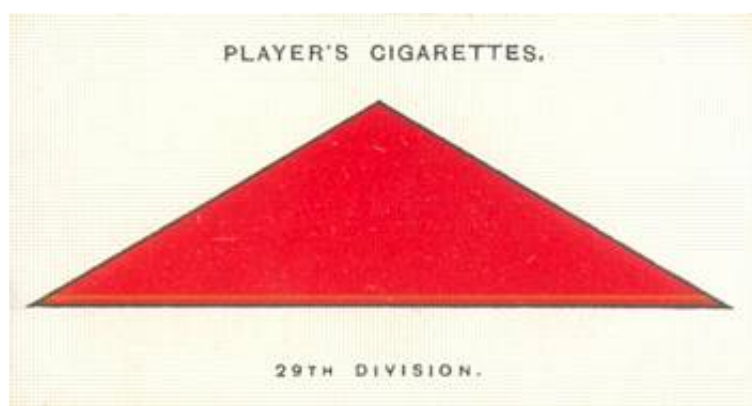
*Soldater fra 1st Newfoundland Regiment i Stobs Camp, Skotland.
Fra Stobs Military Camp, Hawick 1903-1959.*

29th Division

Yderligere mandskab tilgår i løbet af de næste måneder og i august 1915 sendes den nu fuldt formerede bataljon til Aldershot med henblik på transport til Gallipoli Halvøen, hvor bataljonen skal indgå i 29th Division. Det resterende mandskab sendes til Ayr i Skotland, som kommer til at udgøre regimentets base under resten af krigen.

"A" Company, 1st Newfoundland Regiment, før afrejsen til Gallipoli.
Fra Kilde 1.

29th Division.
Kort nr. 6 i Player's cigaretkortserie
Army, Corps and Divisional Signs 1914-1918, Series 1.

Teksten på bagsiden af kortet lyder således:

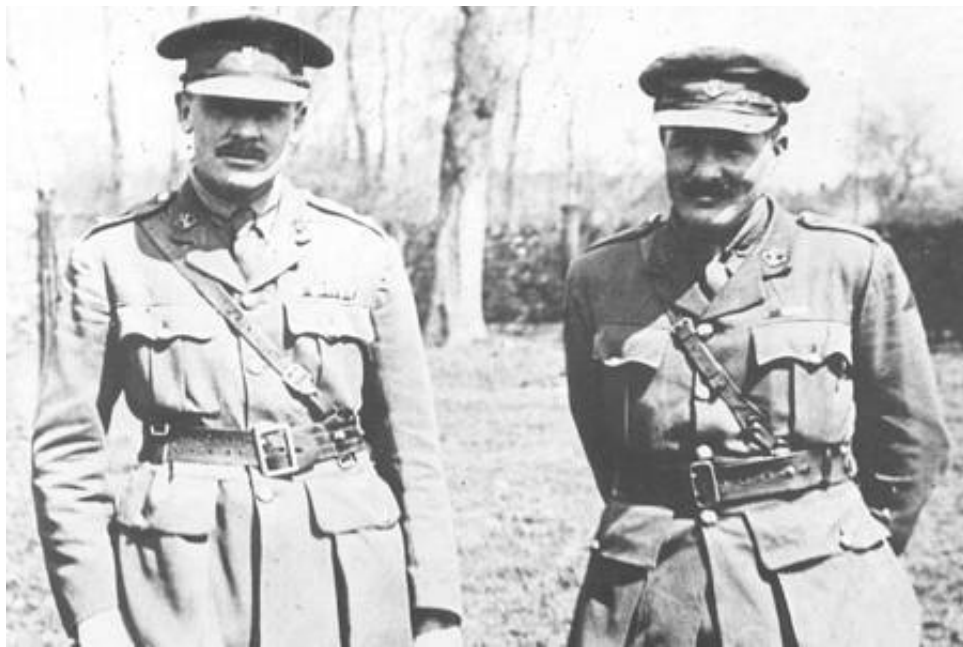
The origin of the red triangle is that it represents half a diamond, and was intended as a reminder to the Division of the advantage of the diamond formation in open fighting. As the badge was worn on each shoulder, the wearer actually wore one diamond.

This division was originally composed of Regular troops. Formed in January 1915, it went overseas in March 1915 to the Dardanelles. In January 1916 it went to Egypt, whence, after two months rest, it was transferred to the B.E.F. in France, remaining there until the end of the War.

Via Ægypten landsættes bataljonen ved Suvla Bugten på Gallipoli halvøen den 19. september 1915 - mandskabsstyrke: 1.076 mand.

I løbet af de kommende måneder tjeneste i skyttegravene sker der en gradvis nedslidning af bataljonen, hvor konstant beskydning fra de tyrkiske linjer og en meget vanskelig forsyningsituation hører til dagens orden.

Bataljonen udmærker sig den 4. november 1915 under en træfning om et højdedrag, som passende blev døbt Caribou Hill.

Bataljonschefen, oberstløjtnant Arthur L. Hadow, samt en anden officer fra 1st Newfoundland Regiment, 1917 [5](#).

Oberstløjtnant Arthur L. Hadow [4](#) overtager kommandoen over bataljonen den 6. december 1914. Oberstløjtnanten beskrives, som manden, der for alvor var med til at gøre bataljonen til en effektiv kampenhed. Han var om ikke elsket, så meget respekteret af soldaterne.

Den anden officer er sandsynligvis major James Forbes-Robertson, bataljonens næstkommanderende [6](#).

Den 20. december 1915 evakueres alle stillinger i Suvla Bugten. Bataljonen, hvis styrke nu er nede på 170 mand, sendes til Cape Helles på Gallipoli Halvøens sydspids for at bistå ved den endelige evakuering af Ekspeditionskorpsset, der afsluttes 9. januar 1916. Mange af bataljonens soldater var havnearbejdere, en erfaring der nu kom dem til nytte.

Bataljonen tilbragte de næste par måneder i Ægypten og blev herefter sendt til Frankrig 22. marts 1916. Bataljonen bringes igen op på fuld kampstyrke med henblik på deltagelse i angrebet ved Somme 1. juli 1916.

Angrebet mod Beaumont Hamel 1. juli 1916

Ved angrebets begyndelse befandt den 29th Divisions 86th og 87th Brigade sig i forreste linje overfor de tyske stillinger om Beaumont Hamel. Angrebet på dette frontafsnit indledtes ved sprængningen en minegang under den såkaldte Hawthorn Skanse (*Redoubt*) - knap 20.000 tons sprængstof anbragt af 252nd Tunnelling Company, Royal Engineers. To delinger fra 2nd Royal Fusiliers, med fire maskingeværer og fire skyttegravsmorterer besætter straks krateret.

Herefter angreb de to brigader frem over Ingenmandsland, men blev standset af fjendtlig pigtråd, som ikke var ødelagt under de forudgående syv dages artilleriforberedelser (der nu var forlagt i dybden), samt effektiv fjendtlig ild. Inden der var gået en time var angrebet gået i stå og størstedelen af soldaterne i de to brigader var døde eller sårede. Det nærmeste man kom de fjendtlige linjer var ca. 100 meter, men de fleste kom endda ikke så langt.

29th Division bestod under Slaget ved Somme, 1916, af følgende kampenheder [7](#):

86th Brigade:

88th Brigade:

2nd Royal Fusiliers

1st Lancashire Fusiliers

16th Middlesex (Public Schools Battalion)

1st Royal Dublin Fusiliers.

1st Essex Regiment

1st Newfoundland Regiment

4th Worcestershire Regiment

2nd Hampshire Regiment.

87th Brigade:

2nd South Wales Borderers

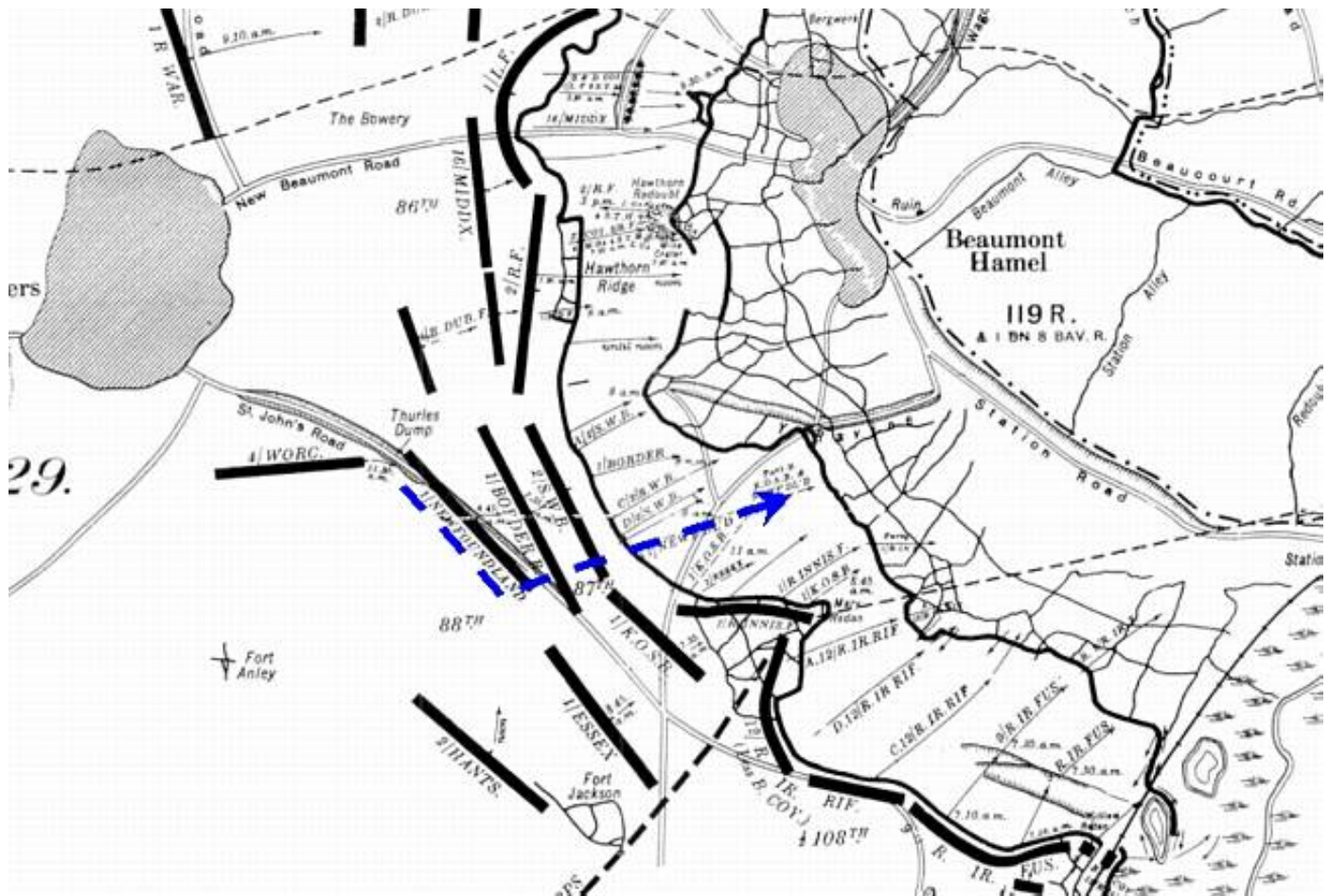
1st King's Own Scottish Borderers

1st Inniskilling Fusiliers

1st Border Regiment.

Pioneer Battalion:

1/2nd Monmouthshire Regiment.

29. Divisions angreb mod Beaumont Hamel den 1. juli 1916.

Uddrag af kort i Kilde 4.

I divisionsstaben var situationen uklar og ingen kunne i deres vildeste fantasi forestille sig, at det var gået så galt, som det rent faktisk gjorde. Hvide lyskugler (*flares*), som blev observeret fra de forreste tyske linjer, blev opfattet som markering af, at egne enheder var nået deres mål, og reservebrigaden blev nu beordret frem. Uheldigvis var signalet - 1 hvid lyskugle - det engelske tegn for succes og samtidig det tyske signal for, at artilleriet skød for kort...

Chefen for 88th Brigade (brigadegeneral D.E. Cayley) fik ordre til straks at sende to bataljoner frem for at rydde de tyske skyttegrave, hvorfor 1st Newfoundland Regiment og 1st Essex Regiment sendes frem.

1st Newfoundland Regiment befandt sig i stillinger ca. 300 meter bag forreste linje. Efter den oprindelige plan skulle de 08:40 rykke frem for at angribe den tredje tyske skyttegravsline; 08:20 udsættes denne ordre "indtil videre".

Ved mønstringen 30. juni 1916, klokken 21:00 aftenen før angrebet talte styrken 25 officerer samt 776 underofficerer og menige (Kilde 2). De foregående ugers intensive uddannelse havde givet soldaterne en tro på at de mestrede deres håndværk. Moralen var høj. Herudover tilgik 22 mand fra 88th Brigade Machine Gun Company samt 1 officer og 11 mand fra 88th Brigade Trench Mortar Company.

Klokken 08:45 gav brigadechefen pr. felttelefon oberstløjtnant Hadow ordren til fremrykning.

Soldater fra 1st Newfoundland Regiment i reservestillingerne ved St. Johns Road, fotograferet før angrebet 1. juli 1916.
Fra Kilde 2.

Bataljonen skulle så hurtigt som muligt forlade sine nuværende stillinger og rykke frem til den tyske frontlinje. På højre fløj ville 1st Essex Regiment gennemføre et tilsvarende angreb.

På oberstløjtnantens spørgsmål om, hvorvidt frontlinjen blev holdt af egne eller fjendtlige enheder, svarede brigadechefen, at situationen var uklar. Skulle oberstløjtnanten koordinere sit angreb med chefen for Essex bataljonen? Nej, de to bataljoner skulle angribe uafhængigt af hinanden.

Oberstløjtnant Hadow gav nu sine egne ordrer og klokken 09:15 meldes fremrykningen at være påbegyndt. Bataljonen skulle først tilbagelægge knap 300 meter for at nå de forreste engelske skyttegrave. Herfra var der mellem 500 og 900 meter for at nå de forreste tyske linjer.

I stedet for at rykke frem gennem de overfyldte forbindelsesgrave til forreste linje, rykker de 752 newfoundlændere nu frem over åbent terræn! 1st Essex Regiment var måske var mere erfarne og vælger den modsatte løsning. Resultatet bliver nu, at newfoundlænderne udsættes for en morderisk ild fra maskingeværer og artilleri.

De sluser, der er klippet i den engelske pigtråd, fyldes hurtigt op af døde og sårede, men de bagfrakommende rykker frem over deres kammerater, og det går dem ikke meget bedre. Et par dusin

hårdnakkede soldater når frem i Ingenmandsland og nogle få når endda helt frem til den tyske pigtråd, hvor de falder. Det formodes, at et par stykker har haft mulighed for at kaste håndgranater ned i de tyske skyttegrave. Inden der er gået en halv time er bataljonen næsten forblødt... 684 mand er faldet.

Klokken 09:45 meddeler oberstløjtnant Hadow, som havde observeret situationen fra et granathul, til brigadestaben, at angrebet er slået fejl. Han aflægger personligt rapport på brigadens fremskudte kommandostation, som befinder sig ca. 100 meter bag egne linjer (Kilde 6). Han får her ordre til at samle det ikke sårede personel og fortsætte angrebet, men der kommer hurtigt kontraordrer (Kilde 2).

1st Essex Regiment [8](#)) rykkede frem gennem de overfyldte og delvist ødelagte forbindelsesgrave, hvilket forsinker bataljonens angreb, der sætter ind klokken 09:55. Resultatet er det samme, men tabene færre.

Over the Top, ca. 1916.

Gengivet fra et postkort tegnet af Ernest Ibbetson (1877-1959).

Soldaterne forestiller muligvis

Essex Regiment ved Somme 1. juli 1916.

Kaptajn G.E. Malcolm fra "D" Company, 1st King's Own Scottish Borderers (87th Brigade) har senere kontakt med et kompagni fra 1st Newfoundland Regiment i Ingenmandsland. De talte 40 mand, men havde mistet deres officerer, hvorfor han overtager kommandoen; kaptajn Malcolms kompagni er i forvejen stærkt decimeret. Han bliver selv såret ca. 60 meter fra de tyske linjer og angrebet dør ud knap 20 meter foran fjendens linjer. Disse 40 newfoundlandere er sandsynligvis de, som formodes at have nået at

kastet håndgranater mod de tyske linjer. (Kilde 6)

68 mand, herunder oberstløjtnant Hadow, er usårede tilbage efter denne forfærdelige morgen. Herudover er der den kadre [9](#)) på 10%, som en bataljon efterlod i sit beredskabsområde inden et angreb, således at den havde en grundstamme for en senere genopstilling. I løbet af eftermiddagen tilgår kadren resterne af bataljonen. Den 6. juli 1916 trækkes bataljonen tilbage til beredskabsområde i landsbyen Englebelmer - mandskabsstyrke: 168 mand.

Det tog nogle uger inden tragediens omfang for alvor nåede tilbage til befolkningen i Newfoundland, men fra den 13. juli 1916 blev de første lister med navnene på de døde, sårede og savnede at fylde avisernes spalter.

Oplysninger om bataljonens tab varierer fra kilde til kilde, men disse tal stammer fra bataljonens krigsdagbog.

1st Newfoundland Regiment - Tab 1. juli 1916	Officerer	Underofficerer og menige	I alt
Døde	11	66	77
Sårede	12	362	374
Døde af sår	2	21	23
Savnede, formodet døde	1	209	210
I alt	26	658	684

Fra *War Diary - 1st Newfoundland Regiment, 1st July 1916*, som den er gengivet i Kilde 6.

Når antallet af faldne officerer er større end mønstringen 30. juni 1916, skyldes det, at bl.a. intendanten også deltog i angrebet (Kilde 5).

Efterfølgende skrev oberstløjtnant Hadow til guvernøren på Newfoundland: "*I deeply deplore the losses, but it will be some consolation to the people of Newfoundland to know that nothing could ever have been finer than the conduct of the Regiment, and it has established a reputation in this our first battle, which will ever be remembered.*"

Chefen for 29th Division, generalmajor H. de Beavoir de Lisle, skrev senere om bataljonens indsats: "It was a magnificent display of trained and disciplined valour, and its assault only failed of success because dead men can advance no further."

I 1917 valgte Newfoundland den 1. juli som national mindededag og en forglemmigej som symbol. Traditionen er analog med den valmue (*poppy*), der i den øvrige engelsktalende del af verden fra 11. november 1919 blev symbolet på at minde de faldne. Traditionen videreføres stadig i Newfoundland.

Noter:

- 1) For oplysninger om Newfoundlands konstitutionelle status, se f.eks. *Constitutional Documents - The Constitutional, Legal, and Political History of Newfoundland and Labrador*.
- 2) Kort over Dominion of Canada ca. 1900 (inkl. Newfoundland).

- 3) Se f.eks. min artikel Uniformsplanche - Det canadiske Ekspeditionskorps, 1914.
- 4) Oberstløjtnant Arthur Lovell Hadow (1877-1968), Norfolk Regiment. Fra ThePeerage.com.
- 5) Fra *Field Service Head Dress, 1902 to the present day, The British Soldier in the 20th Century* af Mike Chappel, Wessex Military Publishing, Hartherleigh, Devon 1979, ISBN 1-870498-01-1.
- 6) Major Arthur L. Hadow (1884-1955), Border Regiment, blev, med rang af kaptajn, tilkommanderet bataljonen i juni 1916, hvor han afløste en major Drew, der blev hjemsendt af helbredsgrunde. Senere tillagt grad af major og fungerende oberstløjtnant. Førte kommando over bataljonen på forskellige kritiske tidspunkter i 1917, bl.a. ved Monchy-le-Preux, hvor han blev tildelt Distinguished Service Order for sin indsats. Blev i august 1917 chef for 16th Middlesex (Public Schools Battalion), 86th Brigade/29th Division. Tildelt Victoriakorset 10. april 1918. (Kilde 12)
- 7) Fra hjemmesiden The long, long trail - The story of the British Army in the Great War of 1914-1918 og Regimental Warpath 1914-1918.
- 8) Uddrag af 1st Essex Regiments krigsdagbog findes på hjemmesiden The long, long trail - The story of the British Army in the Great War of 1914-1918 samt i Kilde 6.
- 9) Denne kadre er specificeret er i min omtale af bogen The British Army in World War I (2) - The Western Front 1916-18. Bataljonens næstkommanderende førte som regel kommandoen over kadren. At bataljonschefen ikke selv deltog i angrebet var i øvrigt helt efter bestemmelserne; han skulle først rykke frem, når første mål var nået. Se også *Efterskrift*.